

udses, at Afløsningskommissionerne i de forskellige Amter ikke vil have tilendebragt Arbejdet med Vurderingen af disse Ejendomme, før den fjerde almindelige Vurdering er traadt i Kraft. Ogsaa paa dette Omraade har der været nogen Ængstelse for, hvorvidt det, hvis Kommissionerne ikke var færdige, vilde blive den sidste almindelige Vurdering, altsaa den fjerde almindelige Vurdering, der blev lagt til Grund for Overdragelsen til Selveje. Af hvad jeg allerede har anført, fremgaar det, at jeg mener, at begge disse Krav er fuldkommen i Strid med Loven, og at vi har at henholde os til Ejendomsskyldvurderingen af 1916.

Men dernæst vil jeg gerne spørge: Er det Ministerens Opfattelse, at den Vurdering, der nu bliver sat — som jeg haaber Ministeren giver mig Medhold i — paa Grundlag af Vurderingen af 1916, er gældende i de 5 Aar, Fæsteren har til at betænke sig i. Det hedder i § 16: „Naar Brugstiden for de i § 1 omhandlede Ejendomme, der ikke inden 5 Aar efter denne Lovs Ikrafttræden er overdragne til Selveje, er udløbet og Brugsforholdet afviklet, skal Stedet stilles til Statens Raadighed for en Sum, der bestemmes af Afløsningskommissionen efter Reglerne i § 6, jfr. § 9“. Forholdet er med andre Ord kort og godt det, at der er en Frist af 5 Aar, hvori Fæsteren har Ret til at kræve sig Ejendommen overdraget. Og nu vil jeg gerne spørge: Er det Ministerens Opfattelse, at den Vurderingssum, der nu bliver sat i Henhold til Vurderingen af 1916, er den gældende i disse 5 Aar, at det er paa Grundlag af den, Ejendommen kan kræves overdraget af Fæsteren? Det er det, mit Spørgsmaal gaar ud paa, og jeg vil meget ønske, at Ministeren vil give klart og tydeligt Svar paa, hvordan han og Administrationen i det hele taget opfatter disse Forhold.

Derudover vil jeg gerne henlede Ministerens Opmærksomhed paa et Par Ting i Fæsteloven, som vel ikke indeholdes i selve Forespørgselsens Ordlyd, men som jeg underhaanden har haft Lejlighed til at gøre Ministeren opmærksom paa, at jeg vilde fremdrage, for at han kunde vide, hvad der vilde blive spurgt om. Den Gang, vi vedtog Fæsteloven, indsatte vi en Bestemmelse i § 3, der lyder saaledes: „Godsejerens Ret til — efter alt erhvervet eller fremtidig meddelt Tilladelse — at udtage Bondejord til fri Raadighed som over Hovedgaardsjord skal dog herefter ikke kunne bringes til Anvendelse saaledes, at noget for Tiden bestaaende Landbrug derved nedlægges, medmindre

Landbrugsministeriet, efter Kommunalbestyrelsens Anbefaling af Andragende derom, meddeler Tilladelse dertil“. Det er jo de saakaldte Tiendegaarde, som Ejerne har erhvervet i Henhold dels til Hoveriafløsningen, dels til de gamle Love af 1861 og 1872. At disse Tiendegaarde, som saaledes er erhvervede, og som i Øjeblikket er selvstændige Brug, ikke kan nedlægges, men skal opretholdes som selvstændige Brug, er altsaa slaaet fast her. Men nu er Forholdet jo det med disse Gaarde, som Ejeren altsaa har fri Dispositionsret over og kan sælge, om han vil, eller give ud i Brug paa anden Vis, at der er ingen begrænsende Regler for, hvorledes de kan gives i Brug. Der er derfor en Frygt for, at der meget vel vil kunne indtræde det, at en Ejer vil nøjes med at give en saadan Gaard i Brug for et Aar ad Gangen, og det vilde jeg finde meget uheldigt. Jeg vil derfor spørge, om ikke Ministeren kunde være sindet at foreslaa en Ændring i Fæsteloven gaaende ud paa, at forsaavidt disse Ejendomme ikke sælges — altsaa ikke tvangssælges efter Loven her, hvad de altsaa ikke kan —, skal de samme Regler gælde for dem som for Huse, at de ikke maa gives i Brug for kortere Tid end 8 Aar. Derved vilde vi ikke krænke nogens Ret, men skabe stabilere Forhold med Hensyn til Brugen af disse Gaarde.

Det var det ene Spørgsmaal. Det andet angaar Parcëlliststeder, hvori en Fæstegaard er udstykket. Det er, saa vidt jeg ved, noget, man ikke fra Rigsdagens og heller ikke fra Ministerens Side var opmærksom paa under Behandlingen af Loven, at der i nogen videre Udstrækning sker Udstykning af Fæstegaarde, men efter den Tid er vi blevet oplyst om, at der findes adskillige Parcëlliststeder, som er tagne ud af en Hovedparcel, og medens Hovedparcellen er Fæstetvang undergivet og derfor skal tvangssælges efter Fæstelovens Bestemmelser, findes der altsaa en Del Parcëlliststeder, dels med 1 Td. Hartkorn, dels med 1—2 Tdr. Hartkorn, med Hensyn til hvilke Spørgsmaalet er, om de falder ind under det første Afsnit af Loven og skal tvangssælges, eller de falder ind under andet Afsnit af Loven om Brug af Huse paa Landet, eller endelig, om de overhovedet ikke rammes af Loven. Herom hersker der nogen Uklarhed, og det skyldes den Omstændighed, at Fæstelovens § 1 henviser til Loven af 9. Marts 1872, § 4, med Hensyn til, hvad der forstaas ved fæstepligtigt Gods, og denne § 4 lyder saaledes: „Paa et Gods er Fæstetvang